kendelse af et almindeligt princip om, at formmangler, som ikke kan tilregnes den person, der normalt skulle have udbetalt monetære udligningsbeløb, ikke må komme denne til skade.

2. Medlemsstaterne er både berettigede og forpligtede til efterfølgende at udstede det i artikel 10 i forordning nr. 223/77 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende fællesskabsforsendelse foreskrevne kontroleksemplar T nr. 5, således at det bevis, artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 stiller som betingelse for den eksporterende medlemsstats udbetaling af de udligningsbeløb, som skulle ydes af den importerende medlemsstat, kan føres i de tilfælde, hvor en manglende ansøgning om eller undladt udstedelse af nævnte dokument som »fællesskabsdokument« ved varernes afsendelse ikke kan tilregnes den pågældende, og denne kan fremlægge de for udstedelsen af dokumentet nødvendige oplysninger.

3. En eksporterende medlemsstat, som kræver, at det bevis, artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1380/75 stiller som betingelse for den eksporterende medlemsstats udbetaling af de udligningsbeløb, som den importerende medlemsstat skal yde, skal føres i form af kontroleksemplar T nr. 5 anvendt som »nationalt« dokument, er både berettiget og forpligtet til efterfølgende at udstede dette dokument på de samme betingelser, som gælder, når kontroleksemplar T nr. 5 anvendes som fællesskabsdokument, jfr. artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75, idet enhver anden løsning kun kan medføre forvirring og retsusikkerhed.

I sag 302/81

angående en anmodning, som Hessisches Finanzgericht i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

ALFRED EGGERS & CO., Hamburg,

mod

HAUPTZOLLAMT KASSEL

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende betingelserne for udstedelse af kontroleksemplar T nr. 5, som indeholdt i artikel 10 i Kommissionens forordning nr. 223/77 af 22. december 1976 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende fællesskabsforsendelse og regler om forenkling af denne (EFT L 38, s. 20),

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. Touffait og dommerne Mackenzie Stuart og U. Everling,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt de indlæg, der er afgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

I juli 1979 eksporterede Eggers et parti på 19 940 kg svinefedt til Storbritannien. På grund af en forsømmelse fra den chauffør, der varetog transporten af varen, fandt eksporten sted, uden at toldformaliteterne blev opfyldt i Tyskland.

Da der ikke forelå bevis for udførelsen i form af de foreskrevne kontroleksemplarer, nægtede Hauptzollamt Hamburg-Jonas at betale det monetære udligningsbeløb for den eksporterede vare. Derfor indgav Eggers til Hauptzollamt Kassel begæring om efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarerne. Hauptzollamt Kassel afslog denne begæring, og den klage over denne afgørelse, som Eggers herefter indbragte for Oberfinanzdirektion, blev forkastet. Eggers indbragte denne afgørelse for Finanzgericht Hessen.

Denne ret konstaterede, at fællesskabsretten ikke indeholder bestemmelser om efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarer og bemærkede, at en sådan udstedelse kun er tilladt efter nationale bestemmelser, som ifølge de administrative myndigheder er blevet udstedt i henhold til en vedtagelse, der blev truffet af Udvalget for Fællesskabsforsendelse under dets 21. møde den 6.—8. juli 1971.

Den nationale ret er imidlertid i tvivl om, om denne vedtagelse giver medlemsstaterne tilstrækkelig hjemmel til efterfølgende at udstede kontroleksemplarer, og i alle tilfælde er retten i tvivl om, hvorvidt en sådan vedtagelse, såfremt den er

tilstrækkelig hjemmel, giver medlemsstaterne mulighed for at stille yderligere betingelser — som ikke er fastsat i den vedtagelse, der er truffet på fællesskabsplan — for den efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarer.

Følgelig har Hessisches Finanzgericht ved kendelse af 9. november 1981 besluttet at stille Domstolen følgende fire præjudicielle spørgsmål:

»1. Kan medlemsstaterne efterfølgende udstede det i artikel 10 i forordning (EØF) nr. 223/77 nævnte kontroleksemplar T nr. 5, selv om de fællesskabsretlige bestemmelser ikke omtaler en sådan efterfølgende udstedelse af kontroleksemplaret?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

Kan en vedtagelse truffet af det i henhold til artikel 55 i forordning (EØF) nr. 222/77 nedsatte Udvalg for Fællesskabsforsendelse, hvorefter en i de fællesskabsretlige bestemmelser ikke nævnt efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarer T nr. 5 kan ske på bestemte betingelser, berettige medlemsstaterne til efterfølgende udstedelse af kontroleksemplaret?

3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

Kan der af en sådan vedtagelse under givne forudsætninger opstå et umiddelbart retskrav på efterfølgende udstedelse af kontroleksemplaret?

4. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

Er medlemsstaterne berettiget til at stille yderligere betingelser, som ikke er nævnt i vedtagelsen, for den efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarer?«

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitskontor den 30. november 1981.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der afgivet indlæg af Hauptzollamt Kassel ved dets direktør Nessler, bistået af A. Schwintuchowski, fuldmægtig i Oberfinanzdirektion Frankfurt og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Kommissionens juridiske konsulent A. Prozillo, bistået af J. Grünwald, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtigede. Eggers & Co. har erklæret ikke at ville afgive indlæg i denne sag og har alene tilstillet Domstolen en kopi af sit skriftlige indlæg for Hessisches Finanzgericht.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse og at henvise sagen til tredje afdeling.

Den har imidlertid anmodet Kommissionen om at få tilstillet det fuldstændige mødereferat fra det 21. møde i Udvalget for Fællesskabsforsendelse samt det fuldstændige mødereferat fra mødet den 25. maj 1974 i Ekspertgruppen vedrørende Handelsmekanismer. Den har desuden anmodet Kommissionen og Hauptzollamt Kassel om nærmere at oplyse, hvilke yderligere betingelser — som ikke er

fastsat i den af Udvalget for Fællesskabsforsendelse trufne vedtagelse — de tyske myndigheder stiller for efterfølgende udstedelse af kontroleksemplaret.

II — Skriftlige indlæg indgivet for domstolen

Hauptzollamt Kassel sondrer mellem kontroldokumenterne, alt efter om de skal tjene som bevis for eksport fra Tyskland og altså give ret til tyske monetære udligningsbeløb ved eksport, eller om de skal tjene som bevis for import i en anden medlemsstat og give ret til monetære udlignigsbeløb ved import i denne anden stat.

Med hensyn til beviset for eksport har Hauptzollamt Kassel anført, at bevisformen herfor ikke er fastsat nærmere i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb. Medlemsstaterne kan følgelig frit selv fastsætte formen af bevismidlet og kan inden for rammerne af denne kompetence beslutte som bevismiddel at anvende et eksisterende fællesskabsdokument som f.eks. kontroleksemplaret T nr. 5. Dette har Forbundsrepublikken Tysklands regering gjort. I det omfang, fastsættelsen af bevismidlet er overladt til medlemsstaternes skøn, er disse ikke bundet af fællesskabsretten med hensyn til muligheden og betingelserne for en efterfølgende fremlæggelse af dette. Disse spørgsmål henhører udelukkende under national ret.

Hvad angår bevisdokumenterne for import i en anden medlemsstat, er disse fastsat i artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1380/75. Med hensyn til muligheden for en efterfølgende udstedelse af dette kontroleksemplar er der tuffet en vedtagelse i Udvalget for Fællesskabsforsendelse i juli 1971. Dette udvalg anså sig for bundet af denne vedtagelse, som det fremgik af dets udtalelser under mødet i Ekspertgruppen vedrørende Handelsmekanismer den 25. maj 1974.

Denne vedtagelse, som er aftalt i Udvalget for Fællesskabsforsendelse, tillader under alle omstændigheder medlemsstaterne efterfølgende at udstede kontroleksemplarer på de i ordningen fastsatte betingelser. Vedtagelsen indrømmer under visse betingelser medlemsstaterne et skøn ved efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarer. Det fremgår deraf, at de berørte personer ikke har ret til efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarer, men at medlemsstaterne kan stille yderligere betingelser for den efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarer, i hvert fald i det omfang, disse betingelser har til formål at forhindre en fordrejning af proceduren.

Hauptzollamt Kassel har som konklusion foreslået, at de af Hessisches Finanzgericht stillede præjudicielle spørgsmål besvares således:

»*Første og andet spørgsmål:*

I forhold til Kommissionen har den vedtagelse, der blev aftalt i juli 1971 under det 21. møde i Udvalget for Fællesskabsforsendelse, givet medlemsstaterne ret til efterfølgende at udstede

kontroleksemplarer på de i denne ordning fastsatte betingelser.

Tredje spørgsmål:

Vedtagelsen medfører ikke et umiddelbart retskrav på efterfølgende udstedelse af kontroleksemplaret.

Fjerde spørgsmål:

Medlemsstaterne er berettiget til at stille yderligere betingelser, som ikke er fastsat i vedtagelse, for en efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarer«.

Kommissionen har i sit indlæg indledningsvis henvist til, at kontroleksemplaret T nr. 5 indeholdes i artikel 10 i Kommissionens forordning nr. 223/77 af 22. december 1976 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende fællesskabsforsendelse og regler om forenkling af denne (EFT L 38 af 9. 2. 1977, s. 20). Kommissionen har endvidere præciseret, at fremlæggelse af dette dokument ifølge artikel 11 i Kommissionens forordning nr. 1380/75 er det eneste bevis, som giver ret til monetære udligningsbeløb i indførelsesmedlemsstaten, mens det tilkommer den pågældende udførselsmedlemsstat at bestemme, hvilket bevis, der giver ret til betaling af monetære udligningsbeløb i denne stat, hvilket fremgår af artikel 10 i Kommissionens forordning nr. 1380/75.

Da Forbundsrepublikken Tyskland har besluttet som bevis for udførslen at anvende kontroleksemplaret T nr. 5, følger det ifølge Kommissionen heraf, at kontroleksemplaret både er et fællesskabsdokument og et nationalt bevisdokument, og at der må sondres mellem de to anvendelser af kontroleksemplaret T nr. 5 i svarene til den forelæggende ret.

1. Kontroleksemplaret T nr. 5 som fællesskabsdokument

Kommissionen erkender, at hverken Kommissionens forordning nr. 223/77 eller Kommissionens forordning nr. 1380/75 indeholder udtrykkelige bestemmelser om efterfølgende udstedelse af dette dokument, men anfører imidlertid, at der i artikel 11, stk. 5, i sidstnævnte forordning findes en bestemmelse om fremgangsmåden, når det krævede bevis i form af et kontroleksemplar T nr. 5 ikke foreligger. Denne bestemmelse omhandler udtrykkeligt det tilfælde, hvor dokumentet er bortkommet, men ifølge Kommissionen er det retsprincip, som bestemmelsen indeholder, alment gyldigt og kan også anvendes i tilfælde, hvor udstedelse ikke er sket. Ifølge dette princip skal de formmangler, som ikke kan tilregnes den pågældende, ikke have ugunstige virkninger for denne, når denne kan fremlægge de bevisdokumenter, der er nødvendige for en efterfølgende udstedelse af dokumentet.

2. Kontroleksemplaret T nr. 5 som nationalt bevisdokument

Kommissionen har anført, at selv om det ifølge artikel 10 i forordning nr. 1380/75 tilkommer den pågældende medlemsstat at bestemme beviset for eksporten, må der sondres mellem bevismidlet som sådant, hvilket er et formspørgsmål, og selve proceduren vedrørende betingelserne for at udstede kontroleksemplaret T nr. 5 efterfølgende. Ifølge Kommissionen er det retsprincip, der ligger til grund for artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 1380/75 og hvorefter procedure-

mangler, som ikke kan tilregnes den pågældende, ikke skal have ugunstige virkninger for denne, en væsentlig procedurebestemmelse, som er af fundamental betydning og som ikke alene omfatter proceduren for tilvejebringelse af beviset i artikel 11 i forordning nr. 1380/75, men også den i samme forordnings artikel 10, stk. 1, fastsatte procedure. Såfremt medlemsstaterne anvender et andet bevismiddel end kontroleksemplaret T nr. 5, skal dette princip overholdes inden for rammerne af de formkrav og nærmere bestemmelser for fremlæggelse af bevis, der er fastsat i national lovgivning. Når medlemsstaten som i det foreliggende tilfælde som bevisdokument anvender kontroleksemplaret T nr. 5, skal dette princip følge den procedure, der er fastsat i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75.

Kommissionen har følgelig foreslået, at de af Hessisches Finanzgericht stillede præjudicielle spørgsmål besvares således:

»1. Medlemsstaterne har ret og pligt til efterfølgende at udstede det i artikel 10 i forordning nr. 223/77 fastsatte kontroleksemplar T nr. 5 for at det i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 omhandlede bevis kan føres, når den undladte begæring om eller den manglende udstedelse af dokumentet ved ekspeditionen af varerne ikke kan tilregnes den pågældende, og når denne kan fremlægge de bevisdokumenter, der kæves for den efterfølgende udstedelse af dette dokument.

2. Når en medlemsstat kræver, at det bevis, der kræves i henhold til artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1380/75, fremlægges i form af kontroleksemplaret T nr. 5, og med de nødvendige ændringer anvender de for dette dokument gældende procedureregler, har den ret og pligt til at udstede dokumentet efterfølgende på samme betingelser«.

Eggers & Co. har ikke indgivet skriftligt indlæg for Domstolen, men har tilstillet denne det skriftlige indlæg, som firmaet har afgivet for Hessisches Finanzgericht. I dette indlæg har Eggers & Co. gjort gældende, at der faktisk har fundet en eksport af 19 940 kg svinefedt sted fra Tyskland til Storbritannien, og at grunden til, at kontroleksemplaret T nr. 5 ikke er blevet tilvejebragt ved udførslen var en simpel fejl fra den lastbilchauffør, der varetog transporten af varen. Firmaet har ligeledes understreget, at den skade, der er forbundet med den manglende udstedelse af kontroleksemplaret T nr. 5, også berører den engelske importør, som således mister de monetære udligningsbeløb ved indførslen.

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 17. juni 1982 har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved medlem af Kommissionens juridiske tjeneste Grünwald som befuldmægtigt afgivet indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. september 1982.

Præmisser

1 Ved kendelse af 9. november 1981, indgået til Domstolen den 30. november 1981, har Hessisches Finanzgericht i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet fire præjudicielle spørgsmål vedrørende betingelserne for udstedelse af kontroleksemplar T nr. 5 som defineret i artikel 10 i Kommissionens forordning nr. 223/77 af 22. december 1976 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende fællesskabsforsendelse og regler om forenkling af denne (EFT L 38 af 9. 2. 1977, s. 20).

2 Sagen ved den nationale domstol er opstået i forbindelse med, at Eggers udførte et parti svinefedt til Det forenede Kongerige. Udførslen fandt sted uden udstedelse af et kontroleksemplar T nr. 5, hvorfor de tyske toldmyndigheder nægtede at udbetale Eggers de monetære udligningsbeløb for udførslen. Efter dette afslag anmodede Eggers de tyske toldmyndigheder om efterfølgende at udstede kontroleksemplar T nr. 5. Denne begæring blev ligeledes afslået. Toldmyndighedens afslag på efterfølgende at udstede kontroleksemplar T nr. 5 indbragte Eggers for Hessisches Finanzgericht.

3 Da den nationale domstol skønnede, at sagens afgørelse afhang af, om en efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarerne var lovlig i henhold til fællesskabsretten, forelagde den Domstolen følgende spørgsmål:

»1. Kan medlemsstaterne efterfølgende udstede det i artikel 10 i forordning (EØF) nr. 223/77 nævnte kontroleksemplar T nr. 5, selv om de fællesskabsretlige bestemmelser ikke omtaler en sådan efterfølgende udstedelse af kontroleksemplaret?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

Kan en vedtagelse truffet af det i henhold til artile 55 i forordning (EØF) nr. 222/77 nedsatte Udvalg for Fællesskabsforsendelse, hvorefter en i de fællesskabsretlige bestemmelser ikke nævnt efterfølgende udstedelse af kontroleksemplar T nr. 5 kan ske på bestemte betingelser, berettige medlemsstaterne til efterfølgende udstedelse af kontroleksemplaret?

3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

   Kan der af en sådan vedtagelse under givne forudsætninger opstå et umiddelbart retskrav på efterfølgende udstedelse af kontroleksemplaret?

4. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

   Er medlemsstaterne berettiget til at gøre den efterfølgende udstedelse af kontroleksemplarer afhængig af yderligere betingelser, som ikke er nævnt i vedtagelsen?«

4 Før de af den nationale domstol stillede spørgsmål besvares, må der, som Kommissionen har fremhævet, sondres mellem de tilfælde, hvor kontroleksemplar T nr. 5 anvendes som bevisdokument i henhold til en fællesskabsbestemmelse (herefter benævnt »fællesskabsdokument«), og de tilfælde, hvor det anvendes som bevisdokument i henhold til en bestemmelse i national ret (herefter benævnt »nationalt« dokument).

5 Kontroleksemplar T nr. 5 et et »fællesskabsdokument«, når det anvendes i henhold til artikel 11 i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 139, s. 37) for at tilvejebringe det bevis, som er en betingelse for den udførende medlemsstats betaling af de monetære udligningsbeløb, som skulle ydes af den indførende medlemsstat.

6 Derimod er kontroleksemplar T nr. 5 et »nationalt« dokument, når den udførende medlemsstat, hvilket er tilfældet for Forbundsrepublikken Tysklands regering, beslutter, at dokumentet også skal tjene som bevis i forbindelse med udbetaling af monetære udligningsbeløb, der ydes af den udførende medlemsstat.

Det første spørgsmål

7 Selv om det for så vidt angår kontroleksemplar T nr. 5 som »fællesskabsdokument« ikke udtrykkeligt er angivet i forordning nr. 1380/75, at dette kontroleksemplar kan udstedes efterfølgende, bestemmer forordningen ikke desto mindre i artikel 11, stk. 5, som ændret ved forordning nr. 1498/76 af 25. juni 1976 (EFT L 167, s. 28), at der kan udstedes et nyt kontroleksemplar, når det første er bortkommet »som følge af omstændigheder, som ikke kan tilregnes den pågældende«.

8 Denne bestemmelse må anses for et udtryk for og en anerkendelse af et almindeligt princip om, at formmangler, som ikke kan tilregnes den person, der normalt skulle have udbetalt monetære udligningsbeløb, ikke må komme denne til skade.

9 Gennemførelsen af dette princip indebærer nødvendigvis, at når kontroleksemplar T nr. 5 som »fællesskabsdokument« ikke er blevet udstedt af grunde, som ikke kan tilregnes den person, der skal have udbetalt monetære udligningsbeløb, har den pågældende ret til efterfølgende udstedelse af denne formular, for så vidt han kan fremlægge de bevisdokumenter, der er nødvendige for at få udstedt dette dokument.

10 Med hensyn til kontroleksemplar T nr. 5 som »nationalt« dokument overlader artikel 10, stk. 1 i forordning nr. 1380/75 ganske vist medlemsstaterne selv at bestemme, hvilket bevis de vil kræve for udbetaling af de monetære udligningsbeløb, som ydes af den udførende medlemsstat.

11 Dette indebærer imidlertid ikke, at medlemsstaten, når den har besluttet at anvende formularen kontroleksemplar T nr. 5 på nationalt plan, derefter kan nægte at anvende de bestemmelser vedrørende fremgangsmåden for efterfølgende udstedelse af selv samme kontroleksemplar, som er fastsat i fællesskabsretten. Enhver anden løsning kan kun medføre forvirring og retsusikkerhed.

12 Det første spørgsmål, som Hessisches Finanzgericht har stillet, må derfor besvares således, at medlemsstaterne er både berettigede og forpligtede til efterfølgende at udstede det i artikel 10 i forordning nr. 223/77 foreskrevne kontroleksemplar T nr. 5, således at det bevis, artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 stiller som betingelse for den eksporterende medlemsstats udbetaling af de udligningsbeløb, som skulle ydes af den importerende medlemsstat, kan føres i de tilfælde, hvor en manglende ansøgning om eller undladt udstedelse af nævnte dokument ved varernes afsendelse ikke kan tilregnes den pågældende, og denne kan fremlægge de for udstedelsen af dokumentet nødvendige oplysninger.

13 En eksporterende medlemsstat, som kræver, at det bevis, artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1380/75 stiller som betingelse for den eksporterende

medlemsstats udbetaling af de udligningsbeløb, staten skal yde, skal føres i form af kontroleksemplar T nr. 5, er desuden både berettiget og forpligtet til efterfølgende at udstede dette dokument på de samme betingelser, som gælder, når kontroleksemplar T nr. 5 anvendes som fællesskabsdokument, jfr. artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75.

Det andet, tredje og fjerde spørgsmål

14 I betragtning af besvarelsen af det første spørgsmål er det ikke nødvendigt at besvare det andet, tredje og fjerde spørgsmål.

Sagens omkostninger

15 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Hessisches Finanzgericht ved kendelse af 9. november 1981, for ret:

1. **Medlemsstaterne er både berettigede og forpligtede til efterfølgende at udstede det i artikel 10 i forordning nr. 223/77 foreskrevne kontroleksemplar T nr. 5, således at det bevis, artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 stiller som betingelse for den eksporterende medlemsstats udbetaling af de udligningsbeløb, som skulle ydes af den importerende medlemsstat, kan føres i de tilfælde, hvor en manglende ansøgning om eller undladt udstedelse af nævnte dokument ved varernes afsendelse**

ikke kan tilregnes den pågældende, og denne kan fremlægge de for udstedelsen af dokumentet nødvendige oplysninger.

2. En eksporterende medlemsstat, som kræver, at det bevis, artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1380/75 stiller som betingelse for den eksporterende medlemsstats udbetaling af de udligningsbeløb, denne stat skal yde, skal føres i form af kontroleksemplar T nr. 5, er både berettiget og forpligtet til efterfølgende at udstede dette dokument på de samme betingelser, som gælder, når kontroleksemplar T nr. 5 anvendes som »fællesskabsdokument«, jfr. artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75.

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. oktober 1982.

P. Heim
Justitssekretær

A. Touffait
Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 16. SEPTEMBER 1982 [1]

Høje Domstol.

Finanzgericht Hessen har forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende betingelserne for udstedelse af kontroleksemplar T nr. 5 som indeholdt i artikel 10 i Kommissionens forordning nr. 223/77 af 22. december 1976 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende fællesskabsforsendelse og regler om forenkling af denne.

I — De faktiske omstændigheder er følgende:

Den 31. juli 1979 eksporterede firmaet Alfred Eggers, Hamburg, 19 940 kg svinefedt bestemt til industriel anvendelse til Storbritannien.

1 — Oversat fra fransk.